De vorbă cu cititorii

BURLACU V. — IAȘI. — Drăguțule cititor, îți mulțumim pentru dragostea ce porți revistei și pentru nouii cititori ce ai găsit și îți mai spunem că în revistă apar destule povești hazlii, așa că nu e chiar nevoie mare să publicăm glume al căror haz nu se prinde dintr'odată. Sănătate!

POP ȘTEF. — ORLAT. — Drăguță cititoare, îți publicăm desemnul trimis, dar te rugăm să nu ne mai trimiți câteva luni, deoarece avem prea multe, care își așteaptă rândul să fie publicate. Cât despre poezie, ești încă prea mică, pentru a putea face poezii bune de publicat. Sănătate!

EL. POP. — SLOBOZIA. — Drăguță cititoare, de sigur, pot și cititorii din provincie să trimită desene, însă dacă își dau cuvântul că nu sunt copiate, dacă sunt bine făcute și dacă sunt lucrate în tuș negru. Cât despre fotografii, nu publicăm decât pe ale abonaților sau ale acelora, care au găsit pentru revista noastră cel puțin cinci cititori noui. Sănătate!

GEOR. VAL. — LOCO. — Poezioara „Buna Vestire" a fost primită, după ce apăruse n-rul în legătură cu această sărbătoare.

I. L. — BARLAD. — In poezia „Primăvara" strofele 3 și 4 lasă de dorit. „Sar cu admirare", „se bucură cu brațele întinse", „Ah! totu-i schimbător în viață", sunt expresiuni puțin precise și puțin poetice. In „Călărețul" rima dela primele două strofe: „pace-face, pace-toarce" îi strică dela început efectul.

N. BURGH. — Drăguțule cititor, Moș Nae îți răspunde, dorindu-ți sănătate și sfătuindu-te să te silești a-ți îndrepta scrisul și a scrie cu mai puține greșeli de ortografie. Cât despre poezii, să te gândești să scrii, după ce vor trece câțiva ani. Până atunci, fii sănătos și voios.

R. I. R. — CRAIOVA. — Iți publicăm una din cele două glume trimise. Sănătate!

MUȘ. COS. — CERNAVODA. — „La baie". Copiii din cursul primar sunt încă prea mici, pentru a ști cum trebuie făcută o poezie. Sunt reguli, care se învață mult mai târziu. De aceea, continuă să fii drăguța noastră cititoare și nu duce grija poeziilor, că avem noi destule. Sănătate!

MIR. N. — ISMAIL. — Iți publicăm poezioara, căreia a trebuit să-i tăiem ultima strofă, deoarece n'avea legătură cu celelalte două. Iți spunem și dumitale, așa cum am spus de nenumărate ori, că a fi cititor nu înseamnă a fi și colaborator.

TEOD. VAL. — LOCO. — „Primăvara!" Te credem, dragul meu, că poezia este făcută „toată" de dumneata, dar, la rândul tău, să ne crezi și pe noi, cand îți spunem că e slăbuță, așa că nu poate fi publicată. De altfel, nu uita ca nu ești decât în clasa I-a — fie și liceală — așa că e prea de vreme să poți face de acum poezii bune de publicat. Sănătate!

NU. VL. și NI. DIM. — CERNAUȚI. — Drăguțelor cititoare, cititorii revistei nu ne întreabă ce vârstă au cei ce au scris bucățile ce publicăm, ci ne cer să publicăm povești sau poezii cât mai bine scrise. Al doilea. A putea să scrii o istorioară bună de publicat, nu este o chestiune de „noroc", ci de pricepere, care nu se capătă decât cu mai multă învățătură de carte și experiență. De aceea, Moș Nae vă sfătuește în interesul vostru să așteptați să mai creșteți, să învățați mai multă carte și numai atunci să vă gândiți a fi scriitori. Sănătate!

LIUD. BOL. — TALMUZ. — Drăguță cititoare, ca abonată, citind regulat și cu băgare de seamă revista noastră, suntem siguri că vei ajunge să înveți și să scrii mai bine românește. Până atnuci, continuă a fi buna noastră cititoare. Sănătate!

---

filmați cum petrecem după ospăț. O să fie un film vorbitor". Apoi, întorcându-se spre dihănii, începu să le așeze pe rând. „Tu, leule, zise el, fiindcă ești regele și stăpânul animalelor, vino mai în față. Pe când acești doi vânători ne filmează, tu dansează și cântă, numai bagă de seamă să nu cânți prea tare, ca să nu ne acoperi glasurile noastre".

După aceea, trecu la elefant și-i zise: „Tu, prietene, să stai mai la spate, că dacă stai în față, nu ne mai vedem noi, așa că nu ieșim în film. Șezi frumușel jos și întinde trompa. Așa! Acum voi, maimuțelor, agățați-vă pe trompă, săriți peste ea și faceți tot felul de strâmbături, pentrucă la așa ceva vă taie capul".

Insă, pe când arăta fiecăruia cum să stea și ce să facă, iată că veni ipopotamul și se trânti în față, cât mai aproape de aparatul de cinematografiat. „Ia șterge-o de aici! îi strigă Miau-Miau. Nu vezi că ne-ai acoperit pe toți, așa că, afară de tine, nu va mai ieși nimeni în film?"

Ipopotamul nu prea avea poftă să plece, dar când leul se încruntă la el și îi arătă colții, ipopotamul se sculă, plecând supărat și zicând: „Mai bine caut o apă, în care să mă răcoresc și să fac baie, decât să-mi pierd vremea cu asemenea fleacuri. Noi, animalele, n'avem cinematografe. Prin urmare, chiar dacă aș fi ieșit în film, nu m'ar fi văzut niciunul din neamurile mele". Și așa merse în căutarea unei ape, în care se simțea așa de bine.

După plecarea lui, Miau-Miau termină cu rânduitul celorlalte dihănii, se așeză și el mai aproape de elefant și ceva mai departe de leu, apoi zise: „Când voi spune: unu, două, trei! să începeți să cântați toți. Așa va ieși filmul cât mai sonor".

Concertul începu. Ce mai concert, că trebuia să-ți astupi urechile. Doar din când în când mai răsbea cântecul struțului, adică al plăcii de patefon din burta struțului:

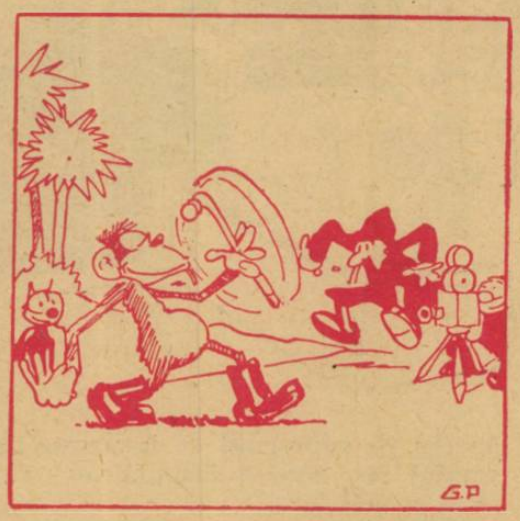

„Foaie verde lămâiță",
„Foaie verde garofiță".

In timpul acesta, unul din vânători filma, ceeace înseamnă că învârtea mereu aparatul, pe când tovarășul său căuta, cu ajutorul unei lentile puternice, să potrivească lumina cât mai bine. „Gata, s'a terminat!" strigară după vreun sfert de oră cei doi vânători.

Era gata pentru dânșii, dar nu și pentru toate dihăniile. Iată, leoaica, vreau să spun, cucoana leului, nu vroise să iasă în film la un loc cu toată lumea. „Ca o cucoană mare și soție de leu cum sunt, zise ea, vreau să mă scoateți singură".

Nu era cu putință să se împotrivească, mai ales că, dacă nu i-ar fi îndeplinit-o, era gata să sară asupra vânătorilor și să-i scarmene zdravăn. Ii făcură deci pe voie și o scoaseră în film așa cum dorea ea: trăgând dintr'o lulea și făcând rotogoale de fum. Aceasta era „figura" ei, pe când juca la circ.

De pilda leoaicei se molipsi și urangutanul. „Vreau să mă scoateți și pe mine singur, zise el, așa cum jucam la circ. Insă mai întâiu să se descalțe unul din voi și să-mi împrumute puțin cismele, iar tu, Miau-Miau, să fii așa de bun și să-mi faci rost de un baston".

Vrând nevrând, cei doi vânători au trebuit să îndeplinească și dorința urangutanului. Și iată-l plimbându-se încălțat cu o pereche de cisme și învârtind bastonul.

In sfârșit, filmul a fost gata cu totul. Bine înțeles, dihăniile n'aveau cum să-l vadă chiar atunci, așa că nu știau ce și cum are să iasă. Insă cei doi vânători erau încredințați, că o să fie un film cum n'a mai fost și că de pe urma lui au să câștige bani mulți, foarte mulți.

(Va urma).